

Egy pedagógus, aki nem dobja vissza a maltert . . .

Az 5. sz. Általános Iskola honismereti szakkörének kiállítása. Hatvan, 1982.

Ahogy van rendhagyó irodalomóra, úgy nyilván van *rendhagyó osztályterem is*. Ilyennel találkoztam Hatvanban, az 5. sz. Általános Iskola első emeletén. Hogy mi benne a rendhagyó? A falak mentén, a szekrények tetején, de még a katedra mellett is rokkák, guzsalyok, léhelek, köpülők, köcsögök és kasok sorakoznak, üveg alatt régi pénzeket, írásokat láthatunk, a falakat népi szöttek és himzések borítják, az osztályterem előtt a folyosón járom, tézsla, kötőfék lóg a falon. Az iskola *alsós honismereti szakkörének* osztálytermében járunk!

Dr. Molnár Lajosné tanítónő négy esztendeje alapította meg a szakkört a mindenkori 1. és 2. osztályosok számára, de a gyerekek rendszerint negyedikes korukig szakkörösök maradnak. A szakkörnek mindenki tagja lehet, a belépődíj egy régi tárgy, amely az iskolai gyűjteményt gyarapítja. A komolyabb darabok pedig a tanítónő gyűjteményéből valók. Így természetesen, hogy az osztály szinte valamennyi tagja „szakkörös”. A gyűjtemény és egyáltalában a szakköri foglalkozások elsődleges célja, hogy megismertesse, közel hozza a mai gyerekekhez azt a népi világot, amelyben nagyszüleik éltek, s amellyel később, a történelem, az irodalom tanulása közben találkozni fognak ugyan, de ha csak hallomásból ismerik, idegen marad számukra. De a szakkör nemcsak tárgyakat gyűjt, hanem esetenként felkeresnek egy-egy jó emlékezetű idős embert, aki beszél nekik a kenyérsütésről, a kenderfeldolgozás menetéről, gyermekkoráról és még sok mindenről, s ez így élőszóval elmondva jobban megragad a gyermek fejében és lelkében, mint akárhány leírásból. Más szakköri foglalkozásokon takarítják, „renoválják” a gyűjtemény tárgyait, s közben megszeretik és megtanulják róluk a legfontosabbakat. Ismét máskor hanglemezeken népdalokat hallgatnak, színes népművészeti kiadványokat nézegetnek, s közben azt is megtanulják, hogy hol milyen magyar népcsoportok élnek ebben az országban, s hol élnek még magyarok az ország határain kívül. Nem, ezek a gyerekek nem maradnak majd szegényben, ha valaki megkérdezi tőlük, kik is azok a székelyek? És minden foglalkozáson, minden összejövetelen, de még a tanítási órákon is sokat, nagyon sokat énekelnek. Molnárné tanítónő szerint ez a legjobb módszer a lankadó figyelem föltámasztására.

Van a szakkörnek műsora is, népdalokból, népi táncból állították össze. Iskolai ünnepségen szerepelnek vele, de a közeli laktanya újoncfogadó ünnepén is ezek a csöpp gyerekek járják kölcsönzöböl szerzett